

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **T. T. D.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 2. 2016, č. j. 57 A 58/2015 - 52, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015, č. j. MV-4039-5/SO-2015, žalovaná zamítla odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 12. 2014, č. j. OAM-2226-16/ZR-2014, kterým byla zrušena platnost povolení stěžovatele k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně mu byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky podle § 77 odst. 3 téhož zákona.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí neshledala odvolací námitky stěžovatele důvodnými a ztotožnila se se závěry správního orgánu I. stupně, že se stěžovatel prokazatelně v době od 22. 1. 2011 do 11. 7. 2014, tedy více jak 12 měsíců, nepřetržitě zdržoval mimo území Evropské unie. Zároveň stěžovatel nepředložil takové přesvědčivé důkazy, aby jeho nepřítomnost na území České republiky (resp. na území Evropské unie) byla odůvodněna závažnými důvody dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Namítané zdravotní problémy nebyly správními orgány shledány jako závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podle žalované přiměřené okolnostem případu stěžovatele a nijak se neliší od skutkově shodných nebo podobných případů. Porovnáním veřejného zájmu, kterým je

regulace přistěhovalectví, se zájmem stěžovatele setrvat na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu (které však nebylo stěžovatelem téměř 3,5 roku bezprostředně využíváno) je podle žalované dána převaha zájmu veřejného. Požadavek na proporcionalitu byl dle žalované naplněn.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, č. j. 57 A 58/2015 - 52, zamítl.

Stěžovatel současně s podáním žaloby požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Tomuto návrhu krajský soud vyhověl a usnesením ze dne 27. 5. 2015, č. j. 57 A 58/2015 - 33, odkladný účinek žalobě přiznal.

Krajský soud ve věci samé uvážil, že v případě stěžovatele byla naplněna podmínka pro zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) první části věty zákona o pobytu cizinců spočívající v nepřetržitém pobytu mimo území Evropské unie po dobu přesahující 12 měsíců a zároveň zde nebyly závažné důvody, pro které se stěžovatel nemohl vrátit na území Evropské unie a které by odůvodňovaly použití výjimky v souladu s druhou částí věty v § 77 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.

Rozsudek krajského soudu následně stěžovatel napadl kasační stížností, v níž současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil ve svém podání ze dne 4. 4. 2016, v němž uvedl, že nepřiznání odkladného účinku a jeho nucené vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Podle stěžovatele by mu nepřiznáním odkladného účinku byla způsobena nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiné osobě.

Konkrétně stěžovatel poukázal na to, že žije na území České republiky již od roku 2006. V České republice žije spolu se svou manželkou paní T. A. V., nar. X a svým synem T. T. P. D., nar. X. Manželka stěžovatele pobývá na území ČR v režimu trvalého pobytu, jelikož žalobě proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu byl přiznán odkladný účinek, a jeho nezletilý syn má podanou kasační stížnost proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Synovi stěžovatele je teprve 10 let a je potřebné, aby mohl pobývat s matkou i otcem, jinak by mohlo dojít k nedostatečné socializaci dítěte, čímž by byl ohrožen jeho budoucí život.

Stěžovatel uvedl, že jsou spolu s manželkou řádnými podnikateli, jak vyplývá z přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015. V současnosti mají uzavřenu novou smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 10. 3. 2016 na adrese X, A., kde provozují prodej zboží. Stěžovatel dále poukázal na smlouvu o sdružení fyzických osob ze dne 1. 10. 2014, dle níž provozuje spolu s manželkou a dalšími dvěma členy sdružení své podnikání na výše uvedené adrese již několik let. Zrušení trvalého pobytu stěžovatele a jeho nucené vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť by přišel o možnost pobývat na území ČR, kde je integrován, má na území ČR hlavní zdroj obživy pro sebe a svou rodinu, má zde mnoho přátel a především manželku a syna, kteří jsou na něm plně závislí.

pokračování

Nepřiznání odkladného účinku a jeho nucené vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, tzn. byla by tím stěžovateli způsobena nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiné osobě.

Stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, kterým byl podle něj v obdobné věci odkladný účinek přiznán. Dále zmínil další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou přiznávání odkladných účinků, z nichž citoval některé dílčí právní závěry, např. usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, a usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25.

Ke svým tvrzením stěžovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu zprávu ZŠ Hlávková v Aši ze dne 14. 3. 2016, ze které vyplývá, že syn stěžovatele je v současné době žákem 4. Třídy základní školy, je plnohodnotným žákem a oblíbeným kamarádem ostatních spolužáků. Stěžovatel dále doložil smlouvu o sdružení fyzických osob ze dne 1. 10. 2014, smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 10. 3. 2016 a přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015.

Žalovaná se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných a dokládaných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze spisů krajského soudu a Nejvyššího správního soudu a napadených rozhodnutí správních orgánů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. jsou naplněny.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že vzhledem k jeho stávajícím osobním a rodinným poměrům, jak je stěžovatel vyličil v návrhu na přiznání odkladného účinku a jak vyplývají ze spisu a napadených správních rozhodnutí, by nucené opuštění České republiky pro něho mohlo znamenat značnou újmu. Nejvyšší správní soud má také za to, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces je nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen

advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží také právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byl stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku rovněž z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě, tedy umožnění pobytu stěžovateli na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti, jakkoli dotklo práv třetích osob, ani že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s veřejným zájmem. Ostatně v řízení před krajským soudem sama žalovaná výslovně nic nenamítala proti přiznání odkladného účinku žalobě stěžovatele a taktéž krajský soud žalobě odkladný účinek z týchž důvodů přiznal.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že v daném případě jsou podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny. Vzhledem k tomu, že žalobě stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jeho trvalému pobytu na území České republiky již byl odkladný účinek přiznán krajským soudem, postačí v tomto případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje také odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. dubna 2016

pokračování

5 Azs 46/2016 - 37

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu